

מסורת הש"ס

(א) לקמן כב. [גמרא פה].
(ב) גמרא פה. לקמן כה.
(ג) לעיל ג. לקמן כב. ביק
(ד) גמרא י. מעות י.
שענות ח. סוטה טו.
[ביתוס כו.]. (ד) [על דרך
זו סוטה יד. בגמלה כב.
סנהדרין י.]. (ה) [לעיל יח.
(ו) [על טו ד"ה יא]. (ז) י"ז
דברי,

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אמר שמואל
וכי. כדפרישית לעיל:

גליון הש"ס

גמ' אימתי הויר בזמן
שהביא. כעין זה הוירות
דף י"ט וילך משום
דיעשט:

הגהות מהר"ב

[א] רש"י ד"ה לזון אחר
וכי ר' ישמעאל הויר. כי
ע"י א"מ: [ב] רש"י ד"ה
[בדק הקודם] ויבטן עולה
לא נעשה משום וכו' וי"ל
משום דרבי לא דארי
במילתיה כי כ"ה דנבטת
מלות כי"ה דנבטת מתקן.
וכי"ה אלא כיום הבטת כ"ה
א"מ: [ג] ד"ה תלמוד לומר
והויר וביא וכו' וי"ל כי
לא הויר וכו'. י"ב ע"י
א"מ: [ד] ד"ה אמר רב
הסדא ר' ישמעאל הויר וכו'
לפי שמשום צעלמא חטאת
ע"י כ"ה: [ה] ד"ה סבר
כ"ה הקפד וכו' על
הספק א"כ. מיהא א"כ
מתקן. וי"ב אלא: [ו] ד"ה
המנע עמנו מכל דבר וכו'
ודוקא אם נעמלא אכל אם
לא נעמלא וכו' משום שאם
לא הפך לא הויר וכו' וי"ל
כ"ה: [ז] ד"ה לא אמר רב
שנעמלא מים שנים. כאן
הסדא וכו' חטאת אלא
נעמלא שנה וכו' וי"ל
קאמר קרא כ"ה:

הגהות התוספות

1. מיהא כ"ה שטמא. 2. י"ז
והויר כמון שביא. וי"ל
מהוא הויר לנרות כו.
3. מיהא מיהא מתקן.
4. י"ז שטמא. 5. י"ז
מיהא לא. 6. י"ז לא
למיהא. 7. י"ז לאמון מיהא
לעויר. 8. י"ז ק. 9. י"ז
שטמא. 10. י"ז דהא לרנן
לדערי.

פי' הרא"ש

דורון בעלמא הוא דאניה
מספרת בשום מקום: מא
שטמא דרבנן. שלמא (א)
לרא"ה הוא וכו' וי"ל
ישמעאל אמר והויר וכו'
אימתי הויר בזמן שהביא
והוא אלא למי אע"פ
שלא הביא עולות דא לא
כתב אלא והויר והביא
הוא אמרינן אחר שביא וכו'
קרבנות ואפי' עולה. ואי

ס"ל והויר. לה' את ימי מורו והביא (א) [כנש בן שנתו לאשם] לפיכך
הקדים הכתוב והויר להבטת אשמו לומר לך אע"פ שלא הביא הויר:
אימתי הויר. אימתי מתחיל למנות ימי מירות בזמן שהביא: **מאן**
תנא להא דס"ר האשה שנדרה כו' ואינה מביאה עולם העוף. למאן

אמרינן למיתני דאינה מביאה עולם
העוף: **אמר רב הסדא ר' ישמעאל**
הויר. דלדידיה חשיב ליה עולם העוף
דאי לרנן לא אינטריכא ליה למיתני
שאניה מביאה עולם העוף דהא
אמרינן עולם העוף לא מיעבדא דלא
אחיא אלא משום דורון צעלמא (א)
שאניה מביאה עולם העוף דהא
לשון אחר אמר לנו המורה **אמר**
רב הסדא (א) ר' ישמעאל הויר ומאי
קסבר כו' מיגו גיין. דמהשתא ואילן
לא מיתביא צנורות עולם העוף נמי
לייתי (א) **לעולם (ד) מיעקר עקר.**
והאי (א) דמביאה חטאת העוף (א) לא
משום מירות אלא משום שנדרה עממה
מן היין: **וסבר לה כרבי אלעזר**
הקפד. אכל עולם העוף לא (א) אחיא
ליה אלא משום מירות והילכך
מיתוקמא לה כר' ישמעאל ולא כרנן
דאי רנן כיון דאמרי משום דורון
צעלמא קמיתני ליה ולא משום מירות
הכא נמי מני מייתי ליה ולית ציה
משום הבטת חולין לעורה אכל לרבי
ישמעאל כיון דמשום חובה קמיתני ליה
ובעל מיעקר עקר ליה אי אפשר ליה
להביא עולם העוף דאי מייתי ליה
נמלא שטמא חולין לעורה: **והא הויר**
קרא בניור טמא דכתיב ואנן (א) אפילו
נויר טהור קאמרינן. דקרי חוטא
משום שציער עממו מן היין: **לר"א**
הקפד נזיר טהור נמי הויר חוטא.
עודין הויר דהויר ליה למיתביא להאי
וכפר עליו מאשר חטא על הנפש
בזיר טהור והויר דכתיב בזיר טמא
הואיל ושנה צטמא שכבר הויר עממו
מן היין ונכשיו שונה צטמא שהיה לו
להזכר מן הטומאה ונעמלא: **משום**
דילא. בתמיה חל עליו מירות והא הויר
טמא (א) בזמן שעמד צבית הקבדות:

אמר שמואל כגון שילא והויר כו'. (א) כדמפרש לעיל: **ואלא כי נכנס.**
ונעמלא אמרינן דעולין לו מן המנין וחל עליה מירות דטהרה הא לא
נכנס והויר טהור אין עולין לו מן המנין ולא חילל עליה מירות דטהרה
אדרבה לא לא נכנס והויר טהור כ"ש דכל עליה מירות דטהרה: **אלא**
אפילו נכנס. דס"ד דקיון דנכנס הו"ל כמעיקרו וצטמא וכו' צבית
הקבדות ולא יהו עולין לו מן המנין ולא חילל עליה מירות
דטהרה קמשמע לן כיון שילא והויר ושנה וטבל (א) דהו"ל נזיר טהור
עוממילא עליה מירות דטהרה ואי הדר אישמי מציא קרבן טומאה:

על שציערה עממה לא* תביא כלום משום שאם לא היפר [לה] (א) מציאה חטאת צממה שאינו צא על הספק ואם כן עתה כשהיפר לה לא תביאנו וחטאת העוף לא מציא לאמתי כיון דמעיקרא אי לא היפר לה לא הימא מציאתו א"כ כשהיפר לה לא יתן לה דין חדש:

ואנן אפילו נזיר טהור קאמרינן. כלומר אית ליה לר"א הקפד צעלמא דאפילו נזיר טהור חוטא דצעלמא מיימתי ליה לאמיר טהור וגם
הק"ו שלו שייך גם בזיר טהור: **והיינו טעמא דכתיב קרא בניור טמא הוירא ושנה בחטא.** שלא מהר נעמלא והואיל צער
לזערו מלהנות מיין: **קתני יוצא ונכנס.** וקס"ד אפילו תוך שצעה משום הכי פריך משום דילא חילל עליה מירות ומשני כגון שילא והויר ושנה
וטבל ואיירי אפילו צצציעי דחילל עליה צצציעי טהרה משום דנדר צטומאה ולא צעי אימתי קרבן טומאה צשמיי: **לא נכנס אין**
עודין. צתמיה אדרבה כי לא נכנס טפי סלקי ליה ממניינא וצ"ע דלא סגי למיתני (א) ונכנס משום דפליג ר"א ואמר לא צו ציוס וי"ל מכל מקום
לא הויר צריך למיתני (אינו) עולה מן המנין לאפוקי (א) וי"ל למיתני יאל ונכנס מציא קרבן טומאה: **הבי' גרבינן לא מביעיא יצא אורו**
היום אלא אפילו נכנס בו ביום. דס"ד לא סליק ליה (חד) (א) מקתא טהרה משהו עד שנטמא: **לא אמר רבי איציעור.** דצענין
שנמה ימים שנים (א) אלא צטמא שנדר כלפי דאמר קרא כי טמא מורו משמע דצטומאה נדר ואהא קאמר והימים הראשונים יפלו דצענין
ימים שנים צריך עיון מנלן למידרש הכי אליבא דר"א דהא דרבנן דלא דרשינן (א) ימים שנים לא מיעבד קרא צין טמא שנדר לטהור שנדר:

הספק ואנן אפילו בניור טהור קאמרינן דמפרש ר"א הקפד טעמא דחטא בשביל שציער עממו מן היין. והיינו אף נזיר טהור
(א) ואע"פ שלא היה ושנה וטבל: הא לא נכנס אין עולין לו כ"ש אם לא נכנס והוא טהור שטמא לו: לא מביעיא אקמרי (א)
ומשמר זה דבר פשוט הוא דמכחא מוני משום פלוגת דר' אלעזר נקטיה דאמר לא בו ביום: אלא בטמא שנוה. בטמא
שהתחיל למנות נזיר בטהרה ונטמא בו שאינו מביא קרבן טומאה: אבל נזיר טהור וכו' טהור שביקב עליו נזיר ונטמא אף
ביום (א) סוה"ד (ז) היכה דכתיב והימים הראשונים יפלו כי טמא נזיר דוק. בטמא שנוה בעי' ימים הראשונים:

מי שאמר פרק שלישי נזיר

י"א.

וי"ל משום דרבי לא אדכר צמליתיה (א) כ"א דצהצתא קרבן הכתוב
מדבר משמע דלא קפיד עליה אלא איוס שמיני ולמעוטי שביעי דבר
פלוגתי אכל הני תנאי מפרשי דמחיל מירות תלוי בקרבנות עממו
למר כדלית ליה ולמר כדלית ליה: **ק"ל (א) והויר והביא אשמו אע"פ**
שלא הביא אשמו והויר. פירוש חיל

עליה מירות טהרה דכתיב מיתמעי
קרא וכו' אם כן לרנן הויר למה
לי מיעוק ליה מוהויר צרישא והדר
והביא (א) וי"ל אי לא הויר הויר דרשין
[והויר] (א) לנרות אע"פ שלא הביא עולמו
ולעולם אשם מעבד כתב רחמנא
הויר ומגלי דלית לן למדרש והויר
אע"פ שלא הביא וכו' צריכי למיכנס
מרת: **ונממאה.** והפרישה
שתי מורות אחד לעולה ואחד לחטאת
ואשם צממה להביא קרבנות נזיר
טמא ואח"כ היפר לה צעלה ונמלא
שהנדר נעקר למפרע וכאלו לא
היתה מירה כלל מציאה חטאת העוף
[ואינה מציאה] עולם העוף כדמפרש
ואיל: **אמר רב הסדא ר' ישמעאל**
הויר. דמרבזה לעיל מהויר אע"פ
שלא הביא עולמו אלאמה עולם נזיר
לא דורון הויר ופריה תלוי צה דאי
כרנן דאמרי לעיל עולה דורון הויר
אמאי לא תביא עולם העוף אע"פ
דהפר לה צעלה ואינה מירה אין כאן
חולין דכל אימתי (א) מני לאמתי מיתמי
דורון [אלא] דאי רבי ישמעאל היא
דצריא ליה עולה דנזיר לאו דורון הויר
ואם תאמר כ"ש דחטאת נמי לאו דורון
הויר והיינו מיתמי חטאת כי הפר לה
ואין כאן מירות למפרע וי"ל משום
דצטמון מוקמינן לה כר"א הקפד
לצריכה כפרה על שהפרישה עממה מן
היין ואע"פ שספר לה הילכך חטאת מיתמי
לפי שצממו צעלמא חטאת (א) צאה על
הספק גם כאלו צעלמא חטאת העוף כיון דלאו
חטאת העוף לא מציא לאמתי כיון דהיפר
דורון הויר לא מציא לאמתי כיון דהיפר
לה צעלה: **[אמר קסבר בע"א] מיעקר**
קעקר. [נמלא] שלא חל עליה מירות
מעולם חטאת העוף נמי לא תימתי:

ואי בעל מיגו גיין. פירוש
דהא חתמול כי נעמלא מירה היתה ולקמן מיעבד לן בלדך
פירקין (דף כה.) אי מיעקר קא עקר אי מיגו גיין: **אע"פ קסבר**
מיעקר קא עקר. דאי מיגו גיין עולם העוף ואשם אי אימתי:
סבר רב"א הקפד. דאי נזיר טהור חוטא הויר ואלך זמא שנטמאה
כמו כן צעיא כפרה דמצינו חטאת העוף צאה על הספק
הואם כן עולה לא מיתמי: **המציער עצמו מכל דבר ע"א אחת**
במה ובמה. אלאמה חוטא הויר לך מיתמי חטאת העוף ודוקא אם
נעמלא אכל אם לא נעמלא והפר לה צעלה נמי דצעיא כפרה

מציאה חטאת צממה שאינו צא על הספק ואם כן עתה כשהיפר לה לא תביאנו וחטאת העוף לא מציא לאמתי כיון דמעיקרא אי לא היפר לה לא הימא מציאתו א"כ כשהיפר לה לא יתן לה דין חדש:
ואנן אפילו נזיר טהור קאמרינן. כלומר אית ליה לר"א הקפד צעלמא דאפילו נזיר טהור חוטא דצעלמא מיימתי ליה לאמיר טהור וגם
הק"ו שלו שייך גם בזיר טהור: **והיינו טעמא דכתיב קרא בניור טמא הוירא ושנה בחטא.** שלא מהר נעמלא והואיל צער
לזערו מלהנות מיין: **קתני יוצא ונכנס.** וקס"ד אפילו תוך שצעה משום הכי פריך משום דילא חילל עליה מירות ומשני כגון שילא והויר ושנה
וטבל ואיירי אפילו צצציעי דחילל עליה צצציעי טהרה משום דנדר צטומאה ולא צעי אימתי קרבן טומאה צשמיי: **לא נכנס אין**
עודין. צתמיה אדרבה כי לא נכנס טפי סלקי ליה ממניינא וצ"ע דלא סגי למיתני (א) ונכנס משום דפליג ר"א ואמר לא צו ציוס וי"ל מכל מקום
לא הויר צריך למיתני (אינו) עולה מן המנין לאפוקי (א) וי"ל למיתני יאל ונכנס מציא קרבן טומאה: **הבי' גרבינן לא מביעיא יצא אורו**
היום אלא אפילו נכנס בו ביום. דס"ד לא סליק ליה (חד) (א) מקתא טהרה משהו עד שנטמא: **לא אמר רבי איציעור.** דצענין
שנמה ימים שנים (א) אלא צטמא שנדר כלפי דאמר קרא כי טמא מורו משמע דצטומאה נדר ואהא קאמר והימים הראשונים יפלו דצענין
ימים שנים צריך עיון מנלן למידרש הכי אליבא דר"א דהא דרבנן דלא דרשינן (א) ימים שנים לא מיעבד קרא צין טמא שנדר לטהור שנדר:

הספק ואנן אפילו בניור טהור קאמרינן דמפרש ר"א הקפד טעמא דחטא בשביל שציער עממו מן היין. והיינו אף נזיר טהור
(א) ואע"פ שלא היה ושנה וטבל: הא לא נכנס אין עולין לו כ"ש אם לא נכנס והוא טהור שטמא לו: לא מביעיא אקמרי (א)
ומשמר זה דבר פשוט הוא דמכחא מוני משום פלוגת דר' אלעזר נקטיה דאמר לא בו ביום: אלא בטמא שנוה. בטמא
שהתחיל למנות נזיר בטהרה ונטמא בו שאינו מביא קרבן טומאה: אבל נזיר טהור וכו' טהור שביקב עליו נזיר ונטמא אף
ביום (א) סוה"ד (ז) היכה דכתיב והימים הראשונים יפלו כי טמא נזיר דוק. בטמא שנוה בעי' ימים הראשונים:

עין משפט נר מצוה

י"א מ"י פ"ט מהלכות
מירות הלכה יא ונעי'
במילין:
ב ב מ"י פ"ט מהלכה י:

תורה אור השלם

1. וְשִׁשָּׁה הַבָּהֶן אֶחָד
לְחֻסָּתָא וְאֶחָד לְעֻלָּה
וְכָפֹר עֲלֵיו מֵאֲשֶׁר חָטָא
עַל הַקֶּשֶׁשׁ וְקִדַּשׁ אֶת
רִאשׁוֹ בַּיּוֹם הַהוּא:
במדבר ו יא
2. וְהוֹיֵר לָהֶן יָמִי מָוֹר
וְהִבִּיא קִבְשׁ בֵּן שְׁתֵּי
לְאִשָּׁם וְהַיָּמִים
וְהָרִאשׁוֹנִים יִפְּלוּ בִּי טָמֵא
במדבר ו יב

נוסחת הריב"ן

[א] את אשמו לה' וגו'
[ב] דורון צעלמא ואשם איה
לצריכה לנפול דלמקטן צלדך
פריך שאין אשם צה אלא
מקטוס שחולל עליו מירות
אחרי ל"א אמר רב סדא
כ"י והסדא ליתא: [ג] על
הסדא מירה ונעמלא
הסדא מירות: [ד] קסבר מיעקר:
[ה] דמיתמי: [ו] לאו: [ז] לא
מיתמי דהא לא מיתמי ליה
לאו דורון הויר: [ח] ואין היכי
משמע לן בניור טהור:
לר"א: [ט] וידין: [י] טמא כמו
בזמן: [י] כשמו: [י] הויר
ליה: [י] מן דחילל:

מוסף רש"י

מביאה חטאת העוף.
לפולטו אמרינן דמיתמי
דחטאת שטמא צעלמא, כיון
דצעל מיעקר עקר לה לא
אשכחן כה דחילל למיתה
(קטנו כב.) וכפר עליו.
בזיר כתיב, מאשר חטא
שטמא שטמא
נעל חטא (ב"ב צא.) וכו'
באור נפש חטא זאת.
הרג שנקלע טומא (תענית
י"א.) אלא שציער עצמו
מן היין. שאין מנהג לעקר
עממו, דלמקטן (הויות)
(י) דקדיק אי אכלי הוי עמלא
מי קי לכו (תענית י"א.)
הדרין עקר מי שאמר

פי' הרא"ש (המשך)

שהוא ע"י פתח חרטה
והויר הנדר טענת
מיעקר: עולת העוף נמי
חיתיה. ויהי אשם נמי דהא
נעמלא קודם שהיפר לה
דקרבנות נזיר טמא על עון
דנדרא קא אחר ולא לצורך
הכשר נזיר טהרה: ס"ל
כ"א הקפד דאמר נזיר
חוטא הוא מחמת שציער
עצמו מן היין. הלכך זאת
שנטמאה אע"פ שהיפר לה
בבעל מיעקר עקר כיון
שנתייבבה חטאת העוף
מביא צעלמא שבקל
מביא חטאת העוף
דחטאת העוף בא על
הספק זאת נמי מביאה
העוף לכפר עליה וכן
מפרשי בטמא בפרק בתרא
משום (א) (דף צ"ג)
דחטאת העוף בא על

הספק ואנן אפילו בניור טהור קאמרינן דמפרש ר"א הקפד טעמא דחטא בשביל שציער עממו מן היין. והיינו אף נזיר טהור
(א) ואע"פ שלא היה ושנה וטבל: הא לא נכנס אין עולין לו כ"ש אם לא נכנס והוא טהור שטמא לו: לא מביעיא אקמרי (א)
ומשמר זה דבר פשוט הוא דמכחא מוני משום פלוגת דר' אלעזר נקטיה דאמר לא בו ביום: אלא בטמא שנוה. בטמא
שהתחיל למנות נזיר בטהרה ונטמא בו שאינו מביא קרבן טומאה: אבל נזיר טהור וכו' טהור שביקב עליו נזיר ונטמא אף
ביום (א) סוה"ד (ז) היכה דכתיב והימים הראשונים יפלו כי טמא נזיר דוק. בטמא שנוה בעי' ימים הראשונים:

(א) נראה דל"ל צעלמא לר"א מפיק ליה מהויר: ורבי ישמעאל בנו של רבי צבי אומר: (ב) צ"ל משום דילא חל עליה מירות. ואע"פ (א) צ"ל ומה שאמר ואף חל דכדכ פשוט הוא מוכחא ממניין דמשום פלוגתא: (ד) נראה דל"ל דכתיב וימים ראשונים יפלו כי טמא נזיר טהור שביקב עליו נזיר ונטמא אף ביום (א) סוה"ד (ז) היכה דכתיב והימים הראשונים יפלו כי טמא נזיר דוק. בטמא שנוה בעי' ימים הראשונים: